

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

23 mai 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, în cauza penală în privința inculpatului

Boico Vasile.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 17.11.2017 - 11.12.2017;

2. Instanța de apel: 21.12.2017 - 25.01.2018;

3. Instanța de recurs: 18.04.2018 - 23.05.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2017, Boico Vasile a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal și, prin aplicarea prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa de 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita anumite activități ce țin de circulația drogurilor pe un termen de 3 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare stabilite lui Boico Victor a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

S-a respins ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată.

2. Prima instanță, examinând cauza pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform procedurii simplificate prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Boico Vasile, la 05 august 2017, aproximativ la ora 11.00, deplasându-se pe str.Odesa 37, mun.Chișinău, a fost observat de către echipajul de poliție 902, având un comportament suspect și, fiind stopat, în timpul discuției cu acesta, ultimul a încercat să arunce la sol din buzunarul drept al pantalonilor un obiect neidentificat. Fiind condus la inspectoratul de poliție, pentru elucidarea tuturor circumstanțelor, Boico Vasile a predat șase pachete din polietilenă de tip „zip-lock”,

în care se afla o substanță solidă necunoscută, de culoare albă. Ulterior, conform raportului de expertiză nr.34/12/1-R-4714 din 01.09.2017, s-a constatat că substanța în cauză reprezintă amfetamină, cu masa totală de 5,407 grame, care conform Hotărârii Guvernului nr.1088 din 05.10.2010, se atribuie la categoria substanțelor psihotrope, iar conform Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2016 privind aprobarea Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor ce conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, se atribuie la cantități deosebit de mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, și anume în partea respingerii cererii de încasare de la inculpat a cheltuielilor de judecată, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea respectivă, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă încasarea din contul lui V.Boico în bugetul de stat a sumei de 1835 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, invocând că cheltuielile respective sunt formate din cele pentru efectuarea expertizei chimice a substanței narcotice (1680 lei) și cele pentru efectuarea examinării medicale a faptului de consumare a substanțelor narcotice (155 lei), iar în temeiul art.227 alin.(1), (2) pct.5), 229 alin.(1)-(2), 385 alin.(1) pct.14) Cod de procedură penală, instanța urma să dispună încasarea cheltuielilor nominalizate din contul inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției adoptate, constatând că sentința a fost atacată cu apel doar în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului, instanța de apel a ținut să aprecieze critic argumentele invocate de apelant.

În acest sens, instanța de apel a specificat că prin prisma aprecierii prevederilor enunțate la art.227-229 Cod de procedură penală, sumele solicitate de acuzatorul de stat nu constituie cheltuieli de judecată ce pot fi puse în sarcina inculpatului.

Reieșind din considerentul că expertizele în cauză au fost dispuse prin ordonanța organului de urmărire penală, luând în considerare dispozițiile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală, art.34 alin.(3) din Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr.1086-XIV din 23.06.2000, instanța de apel a considerat că cheltuielile solicitate de procuror de a fi încasate de la inculpat urmează a fi trecute în contul statului, soluția adoptată de către prima instanță în această parte fiind legală și întemeiată.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul care, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, în partea soluției adoptate privind cheltuielile de judecată, cu dispunerea rejudecării cauzei în partea dată de către instanța de apel, invocând că cheltuielile de judecată într-o cauză penală sunt provocate de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, astfel acestea sunt imputabile inculpatului, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu ar fi avut loc; - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, partea acuzării invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Totodată, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel, care a menținut soluția primei instanțe, referitor la respingerea cererii procurorului de încasare de la inculpat a cheltuielilor de judecată.

Astfel, examinând argumentele invocate de recurent, precum că instanța de apel nu a dispus încasarea de la inculpat în folosul statului a cheltuielilor suportate la realizarea expertizei chimice a substanței narcotice și cele pentru efectuarea examinării medicale a faptului de consumare a substanțelor narcotice, în sumă totală de 1835 lei, Colegiul atestă că, potrivit art.227 alin.(1) și (3), 229 alin.(1) și (3), 27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloace necesare. Instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata acestora poate influența substanțial situația materială a acestuia, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Reieșind din prevederile normelor sus menționate și circumstanțele cauzei, prima instanță a conchis ca cheltuielile judiciare să fie trecute în contul statului.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor dosarului și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum

și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către procuror nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui Boico Vasile, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu